

„VAPAAT KÄTEISVARAT“ 135

Hallituksen sanomalehdet mateleva „Novoje Vremja” etunenässä ylistelevät hallitustamme valtiontalouden erinomaisten tulosten johdosta. Ajatelkaa toki: 450 miljoonaa ruplaa „vapaita käteisvaroja”! Ei ulos kodista, vaan kotiin päin — niin „me” isännöimme, suvaitkaa huomata.

Ja „Novoje Vremja”, mustasotnialaisten tilanherrojen ja lokakuulaiskauppiaiden lehti, tekee johtopäätöksen, että tuollaisen 450 milj. ruplan suuruisen varaston turvin ei sotiminenkaan ole yhtään pelottavaa.

Tarkastelkaamme kuitenkin finanssiministerin selityskirjelmää vuoden 1913 tulo- ja menoarvioon; — eikö siitä löytyisi itsensä ylistelyn (sitä ryönää kirjelmässä on vaikka kuinka paljon!) ohessa *täsmällisiä tietoja* paljon puhuttujen „vapaiden käteisvarojen” lähteestä?

Avaamme hra ministerin selityskirjelmän ja luemme siitä (I osa, s. 15), että viisivuotiskautena, 1908—1912, *lainat* antoivat valtiolle 339½ miljoonaa ruplaa. Saman ajan kuluessa lunastettiin lainoja 252,1 milj. ruplaa.

Näin siis lainat *lisääntyivät* yleensä *87,4 milj. ruplalla*. Siinä on ensimmäinen „vapaiden varojen” „lähde”. Yksinkertainen lähde, kuten näette.

Mutta menkäämme eteenpäin. On tunnettua, että *vuoden 1908 lokakuun 1 päivästä* valtion viinan hintaa korotettiin äärimmäiseen rajaansa, nimittäin 8 ruplasta 8 ruplaan 40 kop. ämpäriltä (tavallinen viina, kun taas pöytäviina nousi 11 ruplasta 12 ruplaan).

Tämän „finanssitoimenpiteen” tuloksena valtion viinan keskihinta viisivuotiskautena 1908—1912 oli 8 ruplaa 48 kop. ämpäriltä, t.s. tasan *42 kopeekkaa* kalliimpi kuin edellisenä nelivuotiskautena (vuosina 1904—1907, jolloin se oli 8 rpl. 06 kop. ämpäriltä).

Valtio myi 5 vuoden aikana (vv. 1908—1912) kaikkiaan 440¹/₂ miljoonaa ämpäriä nelikymmenprosenttista sikunaa. Voiton suureneminen 42 kopeekalla ämpärieltä antoi 185 miljoonaa ruplaa.

Siinä on toinen „vapaiden varojen” lähde!

Kolmas lähde, valtion rautatiet, antoi neljässä vuodessa (1908—1911) „puhdasta voittoa” 53 miljoonaa ruplaa, ellei oteta lukuun valtion käyttämien pääomien, 2¹/₄ miljardin ruplan, korko- ja kuoletusmaksuja! Laskemme v. 1912 tämän „voiton” yhtä suureksi kuin v. 1911, t.s. 105 milj. rpl. Saamme koko viisivuotiskaudelta „voitoksi” 158 milj. rpl. Selvää on, että sellainen valtion „taloudenhoito”, kun miljardeihin nousevien menojen korko- ja kuoletusmaksuja „ei oteta lukuun”, muistuttaa enemmän valtiollista silmäkääntötemppeilua. Huomautamme, ettei mikään „vasemistolainen sanomalehtimies” (herra varjelkoon!), vaan itse Valtionkontrolli on määritellyt valtion käyttämien rautatiepääomien korko- ja kuoletusmaksut 397,6 miljoonaksi ruplaksi 4 vuoden ajalta (1908—1911). Koko viisivuotiskaudelta, 1908—1912, se tekee 500 miljoonaa ruplaa! Se on näyte ryöstötaloudesta.

Teemme yhteenvedon „vapaiden käteisvarojen” kolmesta lähteestä:

1) lainoista.....	87,4 milj. rpl.
2) valtion sikunan hinnan korottamisesta...185	“ “
3) valtion rautateistä (ottamatta lukuun 500 milj. rpl. käytettyjen pääomien korko- ja kuoletusmaksuja).....	158 “ “
Kaikkiaan.....	430,4 milj. rpl.

Eiköhän riittäne? Pienempiä „lähteitä” ei kannata osoittaa.

Eikö ole selvää, että maaorjuuttajatilanherramme ovat mitä suurimpia finanssineroja? Lainataan rahaa, korotetaan sikunan hintaa, „ei oteta lukuun” käytettyjen („talouteen” käytettyjen) miljardien korko- ja kuoletusmaksuja — eikö se ole nerokkuutta?

Eikö tämä muka ole todistus budjettimme „vankkuudesta”?

